

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/324/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813203425
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8813203425.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členiek senátu JUDr. Zlady Simkovej a JUDr. Moniky Juskovej v právnej veci žalobcu CD Consulting s.r.o., so sídlom Politických väzňů 1272/21, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČ: 26 429 705, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: T. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX U., N. XXX/XX, o zaplatenie 179,22 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 4C/505/2013-102 zo dňa 04.12.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

Pripúšťa späťvzatie žaloby v rozsahu zmenkového úroku vo výške 0,19 % denne v časti uplatneného zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne, v tejto časti zrušuje rozsudok súdu prvého stupňa a konanie zastavuje.

Vo zvyšku potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa.

Žalobca nemá právo na náhradu trov vo vzťahu k zastaveniu konania a ani na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa návrhom (tlačivo A - návrh na uplatnenie pohľadávky, článok 4, ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady /ES/ číslo 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu) domáhal zaplatenia istiny 179,22 eur, zmenkového úroku 0,25 % denne zo sumy 179,22 eur od 18. 04. 2009 do zaplatenia. Okrem toho žiadal priznať 6 %-ný úrok z vyššie uvedenej sumy od 02. 07. 2009 do zaplatenia a za také isté obdobie žiadal priznať aj zmenkový úrok ako aj zmenkovú odmenu vo výške 1/3-tina percenta zmenkovej sumy teda 0,60 eur. Žalobca uviedol, že ako indosatár je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú vystavil žalovaný dňa 14. 11. 2008 na zmenkovú sumu 5.399,18 Sk, pričom sa zaviazal aj k úhrade zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne od 18. 04. 2009. V texte bol uvedený záväzok žalovaného, že zaplatí za túto zmenku pri predložení na rad zmenkovému veriteľovi. Indosovaná zmenka je podľa žalobcu vista zmenkou a je opatrená doložkou „na platenie predložiť v lehote štyroch rokov od vystavenia“.

Žalobca uviedol, že indosant predložil zmenku k zaplateniu, pričom vystaviteľ do podania žaloby zaplatil 0,- eur, kde na zmenkovú sumu uhradil 0,- eur a na úroky uhradil 0,- eur. Keďže zmenková istina je opatrená doložkou „bez protestu“, indosant nenechal vyššie uvedené skutočnosti zistiť verejnou listinou.

Žalovaný uviedol, že so žalobou nesúhlasí, pretože bral podstatne menšiu pôžičku v slovenských korunách a nie v takej výške, v akej podpísal zmenku. Zmluvu uzatváral so spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, za ktorú ju s ním uzatvárala nejaká pani. Pôžičku dostal asi 3.000,- Sk, ktorú sa zaviazal splácať po 600,- Sk, neuhradil však ani jednu splátku, pretože mu to nevychádzalo. Pri podpise zmluvy mu dali podpísať aj zmenku, inak by mu pôžičku neposkytli a on súrne potreboval peniaze. Nevedel, aké má následky podpísanie zmenky, túto mu vsunuli podpísať.

Súd prvého stupňa mal za to, že v tomto prípade boli splnené podmienky pre použitie Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady /ES/ 861/2007 z 11. 07. 2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu. V zmysle článku 2 citovaného nariadenia sa totiž toto uplatňuje v občianskych a obchodných veciach pri cezhraničných sporoch bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu, ktorých hodnota pohľadávky v čase doručenia tlačiva návrhu na uplatnenie pohľadávky príslušnému súdu alebo tribunálu nepresahuje 2.000,- eur bez akýchkoľvek úrokov, výdavkov a nákladov. Neuplatňuje sa najmä na daňové, colné ani správne veci, ani na zodpovednosť štátu za konanie alebo nečinnosť pri výkone štátnej moci.

Žalobca sa na pojednávanie napriek riadnemu a včasnému doručeniu predvolania nedostavil, svoju neúčast' ospravedlnil kolíziou termínov, súhlasil s tým, aby sa vo veci pojednávalo bez jeho prítomnosti, teda nežiadal, aby súd odročil pojednávanie. Vychádzal zo skutočností, že nemá vedomosť, aby žalovaný popieral uplatnenú pohľadávku. Uviedol však, že ak v priebehu pojednávania dôjde k popretiu uplatnenej pohľadávky, žiada o odročenie pojednávania. Okrem toho vytykal súdu nesprávny procesný postup, keď vo veci bolo nariadené pojednávanie s uvedením dôvodov, ktoré ho k tvrdeniu nesprávnosti postupu súdu viedli.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za zistené, že žalovaný vystavil dňa 14. 11. 2008 v prospech spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. zmenku, obsahom ktorej je jeho záväzok zaplatiť za túto zmenku pri predložení na rad POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, sumu 5.399,18 Sk so zmenkovým úrokom 0,25 % denne od 18. 04. 2009. Predmetná zmenka bola žalovaným vystavená ako vista zmenka a bola opatrená doložkami „bez protestu“, „na platenie predložiť v lehote štyroch rokov od vystavenia“. Zmenka bola prevedená indosamentom (rubopisom) na žalobcu.

Zo zmluvy o úvere číslo 8810018, ktorá sa uvádza na zmenke predloženej žalobcom, ktorú súdu predložil žalovaný a ktorá bola na výzvu súdu, a to kópia, zaslaná spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, vyplýva, že dňa 14. 11. 2008 na jednej strane medzi dlžníkom - žalovaným a na druhej strane veriteľom - POHOTOVOSTĚ, s.r.o. bola uzavretá táto zmluva o úvere, kde sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver v sume 3.000,- Sk a dlžník sa zaviazal zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 2.040,- Sk t. j. celkove čiastku 5.040,- Sk, ktorú sa zaviazal tento uhradiť v 6-tich mesačných splátkach splatných po 840,- eur začínajúc dňom 13. 01. 2009 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru. Zmluva je datovaná dňom 14. 11. 2008 a opatrená podpismi mandátára Rudišin ako aj podpisom žalovaného ako dlžníka. Peniaze mal prevziať toho istého dňa.

Podľa súdu prvého stupňa, z uvedeného jednoznačne vyplýva, že zmenka, ktorú žalobca pripojil k návrhu, bola vystavená ako zabezpečovací prostriedok z poskytnutého úveru, ktorý má povahu spotrebiteľského úveru. Pôvodne bola zmenka vystavená spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ktorá ju následne indosovala na žalobcu ako zahraničnú právnickú osobu. Základný právny vzťah medzi pôvodným majiteľom zmenky a žalovaným má teda spotrebiteľskú povahu.

Na posúdenie spotrebiteľských zmlúv súd v zmysle článku 19 Nariadenia číslo 861/2007/ES aplikoval slovenské procesné rozhodné právo. Podľa súdu slovenské subjekty pôvodne ani nepredpokladali iný ako právny poriadok Slovenskej republiky. Podľa bodu 13 Nariadenia číslo 861/2007/ES pojmy „zjavne neopodstatnené“ v kontexte zamietnutia pohľadávky a neprípustné „v kontexte zamietnutia návrhu“ by sa mali určiť v súlade s vnútroštátnym právom, súd v danom prípade postupoval podľa Občianskeho súdneho poriadku, Občianskeho zákonníka, Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v súlade so Smernicou Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, Smernicou 2008/48/EHS o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, Smernicou 2005/29/ES o nekalých praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu. Ako rozhodné právo aplikoval súd právo Slovenskej republiky už aj vzhľadom na to, že pôvodným majiteľom zmenky bola spoločnosť

POHOTOVOŠŤ, s.r.o. Bratislava ako slovenská právnická osoba a prípadná voľba iného právneho poriadku súdu tvrdená ani preukázaná nebola.

Súd prvého stupňa mal za preukázané, že žalobcom predložená zmenka zabezpečovala hlavný záväzkový vzťah, ktorým bola zmluva o úvere uzatvorená medzi žalovaným ako dlžníkom a spoločnosťou POHOTOVOŠŤ, s.r.o. Bratislava ako veriteľom. Zmluvu o úvere uzatváral žalovaný ako občan - fyzická osoba. Zmluva bola uzatváraná na formulári veriteľa, mala predtlačný text a do zmluvy sa dopisovali len údaje, ktoré vzhľadom na charakter nemohli byť vopred dané a to osobné údaje dlžníka, výška poskytnutého úveru, výška poplatku a spôsob splatnosti. Do zmluvy sa dopisovala len suma úveru, suma poplatku a výška splátok, ako aj počínajúci deň splatnosti, pričom v predtlačenej forme formulára bol obsiahnutý aj text, že dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi sumu úveru zvýšenú o príslušný poplatok. Neoddeliteľnou časťou zmluvy o úvere boli všeobecné podmienky poskytnutia úveru, dohody o vyplnení zmenky a mediačnej dohody. Taktiež sa strany dohodli na tom, že v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka sa ich právne vzťahy budú spravovať Obchodným zákonníkom.

V danom prípade žalovaný ako fyzická osoba spĺňal definíciu spotrebiteľa a spoločnosť POHOTOVOŠŤ, s.r.o. Bratislava na strane veriteľa konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti pri uzatváraní zmluvy o úvere, keďže aj v predmete podnikania zapísaného v Obchodnom registri mala činnosť poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Podľa záveru súdu tak bolo preukázané, že veriteľ, teda spoločnosť POHOTOVOŠŤ, s.r.o. Bratislava spĺňala definíciu dodávateľa. V konaní bolo ďalej preukázané, že zmluva medzi veriteľom a žalovaným bola uzatvorená na formulári veriteľa vrátane všeobecných zmluvných podmienok, do tejto zmluvy bolo možné doplniť resp. zmeniť len osobné údaje žalovaného ako dlžníka a výšku úveru. Súd mal tak za preukázané, že veriteľ tieto zmluvy uzatváral s viacerými osobami, bolo obvyklé, že ktorákoľvek druhá strana ako spotrebiteľ obsah tejto zmluvy podstatným spôsobom ovplyvniť nemohla.

Takto súd dospel k záveru, že zmluva o úvere zo dňa 14. 11. 2008 uzatvorená medzi veriteľom a žalovaným bola spotrebiteľskou zmluvou.

Z uvedených dôvodov súd považoval právny vzťah, ktorý vznikol medzi spoločnosťou POHOTOVOŠŤ, s.r.o. a žalovaným za vzťah spotrebiteľský, a teda na tento vzťah aplikoval ustanovenia spotrebiteľského práva. Povaha uvedeného právneho vzťahu sa nezmenila ani postúpením (indosovaním) zmenky. Súd potom v danom prípade mal za to, že zmenka slúži ako zabezpečovací právny prostriedok zo spotrebiteľského vzťahu.

Súd prvého stupňa uviedol, že spotrebiteľské právo v čase uzatvorenia zmluvy nevylučovalo prijať od dlžníka zmenku, avšak len na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru, ktorá úprava bola obsiahnutá v § 4 ods. 6 zákona číslo 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Rovnako sa pripúšťalo za určitých podmienok vyplniť zmenkovú sumu veriteľom do zákonom limitovanej výšky istiny a príslušenstva. Dohoda uzatvorená v článku 17 všeobecných zmluvných podmienok však umožňuje vystaviť povinnému zmenku, v ktorej nie je vyplnená zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy, pričom zmenkovú sumu vyplní veriteľ v rozsahu všetkých jeho peňažných nárokov voči dlžníkovi, ktoré podľa uváženia veriteľa vzniknú ku dňu vyplnenia zmenky. Takéto zmluvné dojednanie o vyplnení zmenky za stavu, že ide o spotrebiteľský vzťah, a ktoré zmluvné dojednanie mení vzťah medzi účastníkmi zo zmluvného dojednania na vzťah zo zmenky, ktorý nie je zásadne kauzálny a nepožíva žiadnu ochranu spotrebiteľa, musí súd vyhodnotiť ako neprijateľné, a tým neplatné v súlade s § 54 ods. 5 Občianskeho zákonníka, resp. ako neplatné dojednanie v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Okrem toho uzatvorením dohody o vyplnení zmenky veriteľ dostáva do rúk oprávnenie rozhodnúť o tom, že ním požadované plnenie je v súlade so zmluvou, čo je taktiež v rozpore s § 53 ods. 4 písm. o) Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na takto zistený skutkový stav dospel súd prvého stupňa k názoru, že zmenka, titulom ktorej žalobca uplatňuje žalovanú sumu, je neplatná, nakoľko bola vystavená v rozpore so zákonom. Navyše súd mal aj za to, že voľba spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy, vrátane zmluvného dojednania o vyplnení zmenky nemôže byť považovaná za slobodnú, čo je ďalšou vadou zmenky spôsobujúcou jej neplatnosť. V závere považuje súd za potrebné uviesť, že dohodu o vyplňovanom práve bianko zmenky a tým aj samotnú zmenku možno považovať za neplatnú aj pre obchádzanie zákona (§ 39 OZ). O obchádzanie zákona ide, ak právny úkon síce neodporuje výslovnému zneniu zákona, avšak svojimi dôsledkami

sleduje ten cieľ, aby dodržaný nebol. V danom prípade vystavením zmenky sa právny predchodca žalobcu snažil vyhnúť posudzovaniu platnosti úverovej zmluvy a aplikácii zákona o spotrebiteľských úveroch, dôsledkom čoho je, že žalovaný by veriteľovi mal vrátiť len sumu poskytnutého úveru pre nedodržanie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Takýto postup žalobcu nemôže požívať právnu ochranu (§3 ods. 1 OZ). Pretože žalobca v tomto konaní uplatňuje právo z neplatnej zmenky, dospel súd k názoru, že je potrebné žalobu zamietnuť, a to aj bez toho, aby skúmal výšku žalovanej sumy. Preto súd žalobu žalobcu zamietol.

Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku poukázal na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora sp. zn. C - 419/2011 zo dňa 14.03.2013 a C - 76/10 zo 16.11.2010, taktiež na názory vyplývajúce z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/9/2012 zo 16.01.2013, 6Cdo/1/2012 z 21.03.2012, 5Cdo/61/2012.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 28.10.2010 - § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 39, § 3 ods. 1, ustanoveniami zákona č. 191/1950 Zb. o zmenkách a šekoch - čl. I. § 75, čl. I. § 11 ods. 1, ustanoveniami zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - § 4 ods. 8, ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 2, § 4 ods. 6.

Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť, návrhu na uplatnenie pohľadávky v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

V dôvodoch odvolania uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je prekvapivým rozhodnutím. Prekvapivosť vyplýva zo skutočnosti, že žalovaná uplatnený nárok nepoprela, no napriek tomu súd uplatnený nárok zamietol. Zo strany súdu jeho konaním, ako aj rozhodnutím, došlo k porušeniu práva Európskej únie, konkrétne k porušeniu čl. 4, 5 a 7 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11.07.2007. Podľa čl. 5 ods. 1 tohto nariadenia, európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu je písomné, súd preto nemohol nariadiť pojednávanie. Na rozhodnutie o nariadení pojednávania neboli splnené podmienky. Súd porušil ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, prihliadol na skutočnosti a dôkazy, na ktoré nebolo možné prihliadnuť, pretože nemali byť v sporovom konaní vedenom podľa nariadenia vykonané bez návrhu. Súdu predložil ako dôkaz o svojich nárokoch platnú zmenku, ktorou, keďže táto spíňa všetky formálne a materiálne náležitosti predpokladané zákonom č. 191/1950 Zb., dokázal jasne, úplne a zrozumiteľne svoje právo na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva. V danej veci súd mohol a mal rozhodnúť o práve na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva len z predloženej zmenky. Zmenka je listinný cenný papier, ktorý inkorporuje v listine ako takej samo právo navrhovateľa vo vzťahu k navrhovateľovi ako indosatárovi je preto jediným legitimitizačným prostriedkom, ktorý nie je možné ničím iným nahradiť. Vo veci mohli byť vznesené námietky voči zmenke. Pokiaľ tak urobené nebolo, mali byť akékoľvek iné námietky odmietnuté. Zmenka je samostatným abstraktným záväzkom neakcesorickej povahy, nie je možné ju spájať a podmieňovať inými okolnosťami než sú na zmenke uvedené. Prvostupňový súd sa aplikáciou príslušných ustanovení o zmenke upravených v zákone č. 191/1950 Zb. vôbec nezaoberal a ignoroval predmet sporu. Súd prvého stupňa predovšetkým ignoroval ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb., z ktorého vyplýva, že kto je žalovaný zo zmenky nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka. Z uvedeného jednoznačne vyplýva podľa žalobcu, že žalovaný vo všeobecnosti nie je oprávnený vznášať tzv. kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jej vzťahu s pôvodným majiteľom zmenky. Keďže tak v sporovom konaní nemôže urobiť žalovaný, tým menej tak môže robiť samotný súd. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/3/2008 zo dňa 22.10.2008. Je síce prípustné za určitých okolností uplatňovať tzv. kauzálne námietky voči navrhovateľovi, avšak námietka musí byť vznesená zo strany odporcu a predovšetkým odporca v tejto situácii nesie dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Nie je prípustné, aby túto úlohu prevzal súd a suploval aktivitu odporcu. Súd prvého stupňa vyhodnotil zmenku ako vadnú zmenku, t.j. neplatný právny úkon. Uvedený záver súdu však vychádza len z kauzálnych námietok, ktoré však nikto v konaní nevzniesol, ani ich nikto z účastníkov nepreukazoval. Kauzálne námietky sú po indosovaní zásadne neprípustné. Navyše žalobcovi nie je známy obsah údajného zmluvného záväzku. Žalobca poukázal na to, že vzhľadom na úplnú samostatnosť, oddelenosť,

nezávislosť zmenkového záväzku nie je možné hovoriť o tom, že zmenka je zmenkou podľa Zákona o spotrebných úveroch, a že tomuto zákonu odporuje. Zmenka, ktorú uplatnil v konaní má všetky zákonom predpísané náležitosti, je teda platnou zmenkou a jeho nárok bol v celom rozsahu dôvodný.

Žalobca uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 18,26 eura bez DPH za podané odvolanie a 8,39 eura bez DPH režijný paušál.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Po rozhodnutí súdu prvého stupňa, písomnosťou zo dňa 21.12.2015 žalobca vzal späť svoj návrh na začatie konania v rozsahu zmenkového úroku vo výške 0,19 % denne v časti uplatneného zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne, čím si, ako uviedol, uplatňuje v konaní len zmenkový úrok vo výške 0,06 % denne, viac neuplatňuje zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne, ale žiada súd priznať zmenkový úrok len v rozsahu 0,06 % denne.

Žalovaný na výzvu súdu nevyjadril nesúhlas s týmto dispozičným úkonom žalobcu. Podľa § 208 O.s.p., ak je návrh na začatie konania vzatý späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o pripustení späťvzatia v zmysle citovaného ust. § 208 O.s.p. ako aj na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 10 ods. 1 O.s.p., pripustil späťvzatie žaloby v súlade s dispozičným úkonom žalobcu, v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a konanie zastavil.

Vo zvyšku preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok v rozsahu v akom bol napadnutý, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p. bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 1 a 2 O.s.p. oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu dňa 24.03.2016 (§ 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že žalobcom formulované odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne. Súd prvého stupňa pre účely rozhodnutia o podanom návrhu vykonal potrebné dôkazy, z vykonaných dôkazov vyvodil správne skutkové závery a vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvého stupňa v celom rozsahu stotožňuje a na správne zdôvodnenie v celom rozsahu odkazuje.

V súvislosti s odvolacími dôvodmi dopĺňa:

Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl pri aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil .

Po oboznámení sa s obsahom spisu, s výsledkami vykonaného dokazovania, so zisteným skutkovým stavom odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci ako aj správne právne vec posúdil.

Pokiaľ žalobca namietal nesprávny postup súdu prvého stupňa spočívajúci v tom, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil pojednávanie, je potrebné uviesť, že konanie podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 o európskom konaní vo veciach s nízkou hodnotou sporu má v zásade písomnú povahu. V tomto zmysle je možné námietky odvolateľa čiastočne akceptovať. Pojednávanie je v zásade písomné, pokiaľ sa však ukáže potreba ústneho pojednávania, mal by súd

vo veci nariadiť pojednávanie. Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ súd prvého stupňa v súlade s čl. 19 ako aj úvodnými ustanoveniami Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11.07.2007 postupoval tak, že aplikoval vnútroštátne procesné právo, nariadil pojednávanie a vykonal dokazovanie posudzujúc aj základný záväzkový vzťah, ktorým sa zmenka zabezpečovala, nie je možné tento procesný postup považovať za postup, ktorým by bolo porušené právo účastníka na súdnu ochranu zaručené Ústavou Slovenskej republiky. V tomto zmysle námietky žalobcu odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

Pokiaľ prvostupňový súd realizoval ex offo prieskum uplatnených zmenkových nárokov aj z hľadiska samotnej kauzy, ktorá predchádzala vystaveniu zmenky, tiež nekonal v rozpore s nariadením ani v rozpore s vnútroštátnym procesným právom. Opodstatnenosť ex offo prieskumu uplatnených zmenkových nárokov vyplývajúca z povinnosti poskytnúť spotrebiteľovi ochranu bola súdom prvého stupňa presvedčivo zdôvodnená a v tomto zmysle odvolacia námietka o porušovaní rovnosti procesných strán nemôže obstať.

Záver odvolacieho súdu o tom, že súd prvého stupňa sa pri posudzovaní veci, ktorá bola predmetom konania nedopustil pochybenia, podporujú aj závery vyplývajúce zo zjednocujúceho stanoviska občianskoprávného a obchodnoprávného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo prijaté na zasadnutí dňa 20.10.2015, podľa ktorého :

„I. Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ predložil, že:

a) pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou, či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ;

b) pokiaľ súd nevzhľadne žiadnu nekalosť, či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúcich rozsah a povahu pri rešpektovaní povinností posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie.

II. Ak je vystavovateľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vykonávacom práve, aplikujúc správnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená.

III. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje.“

Z dôvodov, ktoré odvolací súd uviedol, potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p.

Správnemu rozhodnutiu súdu prvého stupňa vo veci samej zodpovedá aj výrok o trovách konania.

O trovách konania vo vzťahu k zastaveniu konania v časti a o trovách odvolacieho konania účastníkov odvolací súd rozhodol podľa čl. 16 a 19 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11.07.2007 tak, že náhradu trov konania vo vzťahu k zastaveniu konania v časti nepriznal, nakoľko bol to žalobca, ktorý svojim dispozičným úkonom zavinil zastavenie konania (§ 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 2 O.s.p.); čo sa týka trov odvolacieho konania, žalovanému ich nepriznal, nakoľko návrh na priznanie trov odvolacieho konania nebol odvolaciemu súdu predložený (§ 224 ods. 1 v spojení s ust. § 151 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.) a žalobca, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný, právo na náhradu trov odvolacieho konania nemá.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.